

A Kádár-kormány felhívása

1956. november 4.

Felhívás a magyar néphez!

Megalakult a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány

A hazánkban október 23-án megindult tömegmozgalom, amelynek nemes célja a Rákosi és társai által elkövetett párt- és népellenes bűnök kijavítása, a nemzeti függetlenség és szuverenitás védelme volt, a Nagy Imre-kormány gyöngesége és a mozgalomba befurakodott ellenforradalmi elemek növekvő befolyása révén veszélybe hozta szocialista vívmányainkat, népi államunkat, munkás-paraszt hatalmunkat, hazánk létét.

Ez indított bennünket, magyar hazafiakat arra, hogy megalakítsuk a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányt.

A kormány összetétele:

Kádár János: miniszterelnök,

dr. Münnich Ferenc: miniszterelnök-helyettes, a fegyveres erők és közbiztonsági ügyek minisztere,

Marosán György: államminiszter,

Horváth Imre: külügyminiszter,

Kossa István: pénzügyminiszter,

Apró Antal: iparügyi miniszter,

Dögei Imre: földmívelésügyi miniszter,

Rónai Sándor: kereskedelemügyi miniszter.

A többi tárcák egyelőre betöltetlenül maradtak. Ezeket az ország törvényes rendjének helyreállítása után, a népi demokráciánkhoz hű más pártbeli és párton kívüli képviselőkkel kell betölteni, akik készek megvédeni a szocializmus vívmányait.

Az újonnan megalakult kormány az alábbi felhívással fordul a magyar néphez:

A Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány felhívása a magyar néphez!

Magyar Testvérek!

Munkások!

Parasztok!

Katonák!

Elvtársak!

Nemzetünk nehéz napokat él át. Veszélyben van a munkások és parasztok hatalma, a szocializmus szent ügye. Veszélyben vannak az elmúlt 12 esztendő mindazon vívmányai, melyeket a magyar dolgozók és mindenekelőtt ti, magyar munkások, a magatok kezével, hősies és önfeláldozó munkával teremtettetek meg.

Az ellenforradalmárok egyre arcátlanabbak. Kegyetlenül üldözik a demokrácia híveit, a nyilasok és más vadállatok gyilkolják a becsületes hazafiakat, legjobb elvtársainkat. Tudjuk azt, hogy hazánkban még sok a megoldást kívánó kérdés, még sok nehézséggel kell küzdenünk! A dolgozók élete még távolról sem olyan, amilyennek kell lennie egy szocializmust építő országban. Az elmúlt 12 esztendőben elért haladással egy időben Rákosi és Gerő klikkje sok súlyos hibát követett el, és súlyosan megsértette a törvényességet. Mindez jogosan tette elégedetlenné a dolgozókat.

A reakciósok saját önző céljaikat követik. Kezet emeltek a mi népi demokratikus rendszerünkre. Ez azt jelenti, hogy a gyárakat és üzemeket vissza akarják adni a kapitalistáknak, a földet a nagybirtokosoknak. Már el is indították Horthy zsandárait, börtönőreit, az egész átkozott és gyűlöletes elnyomó és kizsákmányoló rendszer képviselőit, hogy a nép nyakára üljenek. Nem szabadságot, jólétet és demokráciát hoztak volna, ha győznek, hanem rabságot, nyomort, munkanélküliséget és kíméletlen úri elnyomást. A reakciós elemek, felhasználva a népi demokratikus építésünk folyamán elkövetett hibákat, igen sok becsületes dolgozót – különösen

az ifjúság nagy részét – tévesztették meg, akik a mozgalomhoz becsületes, hazafias szándékkal kapcsolódtak. Ezek a becsületes hazafiak azt akarták, hogy társadalmunk, gazdasági és politikai életünk tovább demokratizálódjék, s ezzel biztosítsák hazánkban a szocializmus alapjainak megszilárdítását. Azért emelték fel szavukat, hogy Magyarország erősödjön és virágozzon, hogy szabad, szuverén állam legyen, amely barátságot tart fenn a többi szocialista országgal. Éppen ezért helytelen és bűnös eljárás, ha valaki vádolja ezeket azért, hogy a mozgalomban részt vettek. Emellett nem szabad szem elől téveszteni, hogy felhasználva Nagy Imre kormányának gyöngeségét, ellenforradalmi erők garázdálkodnak, gyilkolnak és rabolnak az országban, és attól lehet félnünk, hogy felülkerekednek.

Mély szomorúsággal és nehéz szívvel látjuk, milyen szörnyű helyzetbe hozták édes hazánkat azok az ellenforradalmi elemek – sőt sokszor jóhiszemű, haladó szellemű emberek is –, akik tudva vagy tudatlanul visszaéltek a demokrácia és a szabadság jelszavával, és ezzel utat nyitottak a reakciónak.

Magyarok! Testvérek! Hazafiak! Katonák! Polgárok!

Véget kell vetnünk az ellenforradalmi elemek garázdálkodásának.

Ütött a cselekvés órája! Megvédjük a munkások és parasztok hatalmát, a népi demokrácia vívmányait! Rendet, biztonságot és nyugalmat teremtünk hazánkban!

A nép és hazánk érdeke az, hogy erős kormánya legyen, olyan kormánya, amely alkalmas arra, hogy kivezesse az országot súlyos helyzetéből. Mi ezért alakítottuk meg a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányt.

A Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány programja:
Nemzeti függetlenségünk és országunk szuverenitásának biztosítása.
Népi demokratikus és szocialista rendszerünk megvédése minden támadás ellen. Szocialista vívmányaink védelme és előrehaladásunk biztosítása a szocialista építés útján.
A testvérharc megszüntetése, a rend és a belső béke helyreállítása. A kormány nem tűri meg, hogy a dolgozókat bármi ürügy alapján üldözzék azért, mert a legutóbbi idők eseményeiben részt vettek.
Szoros baráti viszony megteremtése minden szocialista országgal, a teljes egyenjogúság, a kölcsönös be nem avatkozás elvei alapján.

Ugyanez az elv szabályozza a kölcsönös előnyt biztosító gazdasági és kölcsönös segítségi kapcsolatainkat.

5. Békés együttműködés minden országgal, függetlenül azok társadalmi rendjétől és államformájától.

6. A dolgozók – különösen a munkásosztály – életszínvonalának gyors és jelentékeny emelése. Több lakást a dolgozóknak. Lehetővé kell tenni, hogy a gyárak és intézmények maguk építsenek lakást munkásaik és alkalmazottaik számára.

7. Az ötéves terv módosítása, a gazdasági vezetés módszerének megváltoztatása, figyelembe véve az ország gazdasági adottságait, hogy a lakosság életszínvonala minél gyorsabban emelkedjék.

8. A bürokrácia megszüntetése és a demokrácia széles kifejlesztése a dolgozók érdekében.

9. A legszélesebb demokrácia alapján kell megvalósítani a munkásigazgatást a gyárakban, üzemekben és vállalatoknál.

10. A mezőgazdasági termelés fejlesztése, a kötelező beszolgáltatások megszüntetése, az egyéni dolgozó parasztok megsegítése.

A kormány határozottan felszámol minden törvénysértést melyet a szövetkezeti mozgalom és a tagosítás területén elkövettek.

11. Az eddigi igazgatási szervek és a forradalmi tanácsok demokratikus választásának biztosítása.

12. Támogatja a kisipart és kiskereskedelmet.

13. A magyar nemzeti kultúra következetes fejlesztése, haladó hagyományaink szellemében.

14. A Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány népünk, munkásosztályunk és hazánk érdekében azzal a kéréssel fordult a szovjet hadsereg parancsnokságához: segítsen népünknek a reakció sötét erőinek szétverésében és abban, hogy helyreállíthassuk a rendet és a nyugalmat hazánkban.

15. A magyar kormány a rend s a nyugalom helyreállítása után tárgyalásokat kezd a szovjet kormánnyal és a Varsói Szerződés más résztvevőivel a szovjet csapatok Magyarország területéről való kivonásáról.

Munkások!

Dolgozó parasztok!

Értelmiségiek!

Fiatalok!

Katonák és tisztek!

Csatlakozzatok a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányhoz! Támogassátok népünk igazságos harcát, védjétek meg népi demokratikus rendszerünket! Fegyverezzétek le az ellenforradalmi bandákat!

Szervezett munkások!

Álljatok a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány mögé!

Haladéktalanul vegyétek fel a munkát!

Dolgozó parasztok!

Védjétek meg a földet, vállvetve harcoljatok munkástestvéreitekkel közös ügyünkért, népi demokratikus rendszerünkért!

Dolgozó és tanuló ifjúság!

Ne hagyjátok megtéveszteni magatokat! Jövőtöket csak a népi demokrácia biztosíthatja, védjétek meg!

Magyar dolgozók!

Jogos gazdasági, politikai és szocialista törekvéseink megvalósításának előfeltétele a népi demokratikus hatalom védelme, a rend helyreállítása, a munka újrafelvétele, a termelés megindítása. Ezért harcol a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány, és erre a harcra hívja fel a magyar haza minden önzetlen fiát és lányát.

Dolgozók! Magyar testvérek! Miénk az igazság! Győzni fogunk!

Budapest, 1956. november 4.

A Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány

(Röplap)

(Megjelent: A „Jelcin-dosszié”. Szovjet dokumentumok 1956-ról. Szerk.: Gál Éva, Hegedűs B. András. Budapest, 1993. 89-92. l.)